

HET JAAR
**ZONDER
ZOMER**

ROELOF HAM

LEESFRAGMENT

HET JAAR

**ZONDER
ZOMER**

ROELOF HAM

Het jaar zonder zomer

© 2024, Roelof Ham

Uitgave: september 2024

Omslagontwerp en binnenwerk: Jore ontwerp

Foto auteur: Rosalie Ham

Uitgave: Triple Boeken, Aalten

www.tripleboeken.nl

info@tripleboeken.nl

www.roelofham.nl

ISBN 9789083439426

NUR: 332 – Thriller

Alle rechten voorbehouden.

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

‘Waar zijn we aanbeland?’

Toen er vreemde lichten aan de hemel verschenen, vermoedden de meeste mensen niet dat de wereld voorgoed zou veranderen, maar dat gebeurde wel. De lichten waren de vooraankondiging van buitenaardse wezens die zich aan de mensheid openbaarden. Ze noemden zichzelf ‘het Collectief’ en bestonden uit vijf rassen mensachtigen. Ze kondigen aan dat de mensheid als zesde tak van dezelfde familie op de drempel stond van mooie en grote sprongen voorwaarts. Als bewijs van hun goede intenties gaven ze de mensheid een serum dat op wonderlijke wijze ziekten genas. Velen kozen voor dat serum en doen dat tot op de dag van vandaag. Om het serum te ontvangen moest je ingewijd worden door trouw aan het Collectief te zweren. In de uitgesproken eed wees een toetreders elke aardse band af, inclusief elke vorm van religie. Als bewijs hiervan ontvingen mensen een teken op hun hand of voorhoofd.

Bij de komst van de buitenaardsen verscheen er tegelijkertijd een politiek leider op het wereldtoneel. Met de steun van het Collectief wist deze George Nasiem de hele wereld in zijn macht te krijgen. Hij werd door velen als messias aanbeden. De wereld raakte door al deze gebeurtenissen in een soort collectieve extase en verwazing. Kerken en georganiseerde religies en instituten kregen het zwaar. Het Collectief bood waar men schijnbaar zo lang naar op zoek was en wat de bestaande godsdiensten nooit konden bieden. Er zijn dan ook niet veel gelovigen meer over. Gebedshuizen, kerken en tempels zijn op last van de overheden gesloten en de oude religies lijken uit te sterven, net als de oude wereld.

George Nasiem is inmiddels keizer van ‘het Imperium’, de benaming voor zijn rijk dat de hele planeet omspant. Toen hij opkwam en zijn macht en glorie zich alsmat uitbreidde, bezocht hij de Verenigde Staten nadat het land was getroffen door een grote aardebeving aan de westkust. Tijdens dat bezoek werd

er een aanslag op zijn leven gepleegd. De Amerikaanse conservatieve christen Henry McKenzie schoot hem van dichtbij in zijn hoofd. Het leek het einde van Nasiem, maar op wonderlijke wijze overleefde hij de aanslag. Hij verscheen een aantal dagen later in de media alsof er niets was gebeurd. Het vergrootte zijn populariteit alleen maar meer. Nasiem kreeg een goddelijke status en dat is gezien de wonderlijke loop van de omstandigheden niet meer dan terecht.

Als ik het zo opschrijf, verbaast het me weer dat ik deze dagen mag zien...'

Uit het dagboek van Peter Holland – historicus en chroniqueur

Wat vooraf ging in 'Iedermans ondergang'

In Nederland, in het kustplaatsje Noordsluis, leven Jan en Annemieke hun leven als voorgangersechtpaar van een middelgrote kerkelijke gemeente. Jan verricht vol overgave zijn werk en Annemieke staat naast hem, ondanks haar psychosegevoeligheid. Ze hebben het goed.

Als het Collectief zich openbaart, zien ze uit de eerste hand wat de gevolgen zijn: hun kerk loopt leeg en mensen gaan gelovigen steeds meer intolerantie verwijten. Ook de propaganda van de media, die op de hand van Nasiem en het Collectief zijn, keert zich tegen hen. Annemieke trekt de conclusie: dit alles is het kwaad zelf en de zogenaamde buitenaardsen van het Collectief zijn demonen. Het is bepalend voor de positie die Jan en Annemieke innemen in de tijd die volgt.

Wanneer fanatieke aanhangers van het Collectief een centrum voor Diversiteit en Inclusie (D & I) in Noordsluis oprichten en ambtenaren van Nasiem druk beginnen uit te oefenen op de gemeenschap van Jan en op hem zelf, ontstaat er een groep die zich 'de Filadelfia Acht' noemt. De leden volharden in de strijd en moeite en proberen zo goed en zo kwaad als het gaat anderen te bereiken met het evangelie van Jezus. De vervolging neemt onverminderd toe in de wereld en dus ook in Noordsluis. Kerkgebouwen worden beklad, leuzen geroepen, diensten verstoord en Jan wordt zelfs in elkaar geslagen. De samenleving interesseert het niet of men staat erbij te juichen en te klappen. De politie doet niets aan alle misstanden en zo gaat het van kwaad tot erger.

In het leven van Jan en Annemieke verschijnt al snel een mysterieuze en kwaadaardige vrouw, die zichzelf voorstelt als Ingrid Haversma. Zij zet Jan onder druk om te stoppen met zijn bediening. Er gaat een constante dreiging van haar uit. Jan krijgt een grondige hekel aan deze vrouw en Annemieke is bang voor haar. Door de moeilijke omstandigheden die ontstaan, voelen Jan en Annemieke zich gedwongen om te stoppen met de Filadelfia Acht. Daarmee zijn de problemen echter niet voorbij. Uiteindelijk wordt Annemieke dusdanig door Ingrid gemanipuleerd dat ze in psychotische toestand wegloopt van Jan en haar gezin. Onder invloed van haar ziekte denkt ze dat dit de goede weg is.

Voor Jenny Veerman, een van de andere leden van de Filadelfia Acht, is dit de druppel. Jenny verloor haar dochter tijdens een stage bij Nasiem, die toen nog Eurocommissaris was. Het was voordat het Collectief verscheen. Jenny vermoedt dat Nasiem achter haar noodlottige auto-ongeluk zit. Dat kan ze echter niet bewijzen. Nu haar vriendin Annemieke ook nog eens onder soortgelijke verdachte omstandigheden is verdwenen, zoekt ze contact met een journaliste. Ze vertelt haar verhaal en voorziet haar van zoveel mogelijk informatie over Jan en Annemieke, Ingrid Haversma en de ontstane situatie. De journaliste schrijft een artikel waarin het verhaal van Jenny, Jan en de anderen van de Filadelfia Acht wordt beschreven en met onderzoeksfeiten wordt onderbouwd. Het artikel beschrijft hoe onder de façade van voorspoed, vrede, vooruitgang en broederschap een cultuur van onderdrukking schuilt. Voordat het artikel echter kan worden gepubliceerd, wordt Jenny opgepakt en de journaliste vermoord.

Jan krijgt het artikel in handen en besluit het na overleg met de anderen alsnog online te publiceren. Hij krijgt daarbij hulp van zijn zoon Reinier, die het als ICT'er anoniem kan plaatsen en verspreiden. De gevolgen van het verspreiden zijn rampzalig. Jan, Reinier en de leden

van de Filadelfia Acht, waaronder ook Jans dochter Tabitha, worden opgepakt. Tijdens hun gevangenschap bekent Jan het artikel te hebben geplaatst. Hij zegt dat hij het allemaal op eigen initiatief en buiten medeweten van de anderen heeft gedaan, gedreven door het verdriet over het verdwijnen van Annemieke. Hij weet dat het zijn leven zal kosten, maar alleen zo kan hij zijn geliefden en medestrijders uit de problemen houden.

De leden van de Filadelfia Acht worden, met uitzondering van Annemieke, naar Israël gebracht. Nasiem zal zich daar laten kronen tot keizer Nasiem de Eerste van de mensheid en de groep heeft daarin een rol te spelen. In Jeruzalem wordt via hen nog één keer op een verschrikkelijke wijze druk uitgeoefend op Jan om zijn geloof te verloochenen. Hij moet zelfs toekijken hoe zijn vrouwelijke geloofsgenoten, waaronder zijn dochter, worden verkracht. Hij buigt echter niet.

Tijdens de kroning van Nasiem zal hij worden gedood door het apparaat dat speciaal voor dit doeleinde is ontwikkeld: de Absolver. Dit apparaat zal – voor het oog van de hele wereld – zijn hoofd van zijn romp scheiden en zo zal Jans leven eindigen. Jan vindt vrede in wat hem te wachten staat. Zelfs als Nasiem hem alsnog de kans biedt om zijn geloof te verloochenen en zich bij hem aan te sluiten, blijft hij standvastig en laat hij het einde op zich afkomen. Terwijl hij in de Absolver ligt en hij zijn ogen sluit om te sterven, wordt het opeens helder licht.

Belangrijke personen in 'Het jaar zonder zomer'

Jenny Veerman – Jenny is weduwe. Haar man overleed jaren geleden aan een ziekte. Later verloor ze haar dochter Karin, destijds stagiair bij George Nasiem, die toen nog Eurocommissaris was. Jenny kreeg een bericht van Karin waarin ze aangaf dat ze iets had ontdekt en dat ze in gevaar was. Voordat Jenny haar kon opzoeken, kwam haar dochter om bij een ongeluk. Jenny heeft sterke vermoedens dat er sprake was van opzet, maar bewijzen kan ze het niet. Jenny is een intelligente, verstandige en sterke vrouw. Ze heeft veel lijden moeten doorstaan. Nadat ze had geprobeerd een artikel naar buiten te brengen waarin ze de werkelijke aard van het regime en van Nasiem publiekelijk wilde laten zien, wordt ze opgepakt en verschrikkelijk gemarteld. Ze overleeft het ternauwernood, maar niet nadat ze eerst nog vreselijk wordt misbruikt. Ze wordt daarna als trofee en afschrikmiddel gebruikt in het gevolg van Nasiem. Als 'Iedermans Ondergang' eindigt is ze in Jeruzalem op het Tempelplein om daar de kroning van Nasiem en de executie van Jan mee te maken.

Sandra Pollak – Een van de oorspronkelijke leden van de Filadelfia Acht. Zij was geen onderdeel van de gemeente van Jan, maar raakte door teleurstelling in haar eigen gemeente, via haar vriendin Tabitha (Jans dochter) toch betrokken bij de groep. Sandra is pittig en vurig van aard. Ze is een vechter en kiest bij problemen het liefst de vlucht naar voren. Haar motto is: de aanval is de beste verdediging. Soms trekt ze te snel haar mond open. Achteraf moet ze dan bekennen dat ze beter eerst had kunnen nadenken voordat ze het eruit gooide. In 'Het jaar zonder zomer' treedt Sandra uit de schaduw en komt in het middelpunt van

de wereldgeschiedenis te staan. Ze raakt verzeild in een wild avontuur dat haar midden in de gebeurtenissen rond Israël plaatst.

Reinier Iederman – Zoon van Jan. Hij is niet bezig met het geloof zoals zijn ouders en de anderen van de Filadelfia Acht, maar ziet zichzelf wel degelijk als christen. Hij vult het alleen op zijn eigen manier in. Hij heeft als twintiger het ouderlijk huis al verlaten. Hij bouwt in Den Haag, na afronding van zijn studie, zijn leven op als ICT'er. Hij werkt er voor een groot bedrijf, Flintmore Industries. Dit bedrijf wijdt zich aan het geschikt maken van de technologie van het Collectief voor de mens. Aanvankelijk ziet Reinier dan ook geen gevaar in wat er allemaal in de wereld gebeurt, maar als zijn mentor en collega Ali hem wijst op een achterdeur in wat ze softwarematig rondom het serum ontwikkelen wordt dat anders. Deze achterdeur kan heel eenvoudig voor kwade doeleinden worden gebruikt. Reinier moet een keuze maken of hij hieraan mee wil werken of niet. Samen met zijn vriendin Merel zoekt hij zijn weg. Het levert hem heel wat strijd op, maar uiteindelijk neemt hij ontslag bij Flintmore Industries wanneer het bedrijf van al zijn medewerkers vraagt om het serum te nemen. Als zijn vader hem vraagt om de Filadelfia Acht te helpen met het plaatsen van het artikel dat Nasiem in diskrediet kan brengen, stemt hij toe. Het kost hem zijn vrijheid, want kort daarna wordt hij opgepakt en moet hij met de anderen mee naar Jeruzalem.

Mehmet Oleck – Vertrouweling en jeugdvriend van George Nasiem. Samen kwamen ze op en samen veroverden ze de wereld. Mehmet is hoofd van HuReIA, Human Resource and Intelligence Agency. HuReIA is de veiligheids- en inlichtingendienst van het rijk van Nasiem. In 'Iedermans Ondergang' wordt HuReIA vergeleken met de Gestapo van het nazi-regime en dat geeft kort, maar treffend weer wat HuReIA is. Mehmet is een ijdele man die van vrouwelijk schoon houdt. Hij is

afkomstig uit een belangrijke eeuwenoude Albanese familie. Mehmet gebruikt mensen voor zijn eigen doelen en gewin. Manipulatie is een van zijn sterkste wapens. Hij kan innemend zijn als het moet, maar is meedogenloos en wreed als dat naar zijn inzicht gevraagd wordt. Mehmet heeft een feilloos politiek instinct.

Eva – Een kunstmatige intelligentie gemaakt door het Imperium en het Collectief. Aan het slot van ‘Iedermans Ondergang’ presenteert Nasiem haar tijdens zijn kroning aan de wereld. Hij stelt dat God mensen maakte, maar dat mensen in Eva een god hebben gemaakt. Zij is de eerste van wat in de hedendaagse literatuur wordt genoemd: algemene kunstmatige intelligentie. Dit is een digitaal wezen dat qua intellect en denkvermogen gelijk staat aan de mens. Zij dient bovenal en vooreerst keizer George Nasiem.

George Nasiem – leider van de mensheid en eerste keizer van het Imperium. Een politicus die in de nasleep van de openbaring van het Collectief van buitenaardsen boven komt drijven en met hun steun leider van de wereld wordt. Tijdens een bezoek aan de Verenigde Staten wordt er een aanslag op hem gepleegd door Henry McKenzie. De aanslag lijkt hem fataal te worden, maar wonder boven wonder overleeft hij het. George Nasiem heeft maar één doel: macht over de wereld. Als hij aan het einde van ‘Iedermans Ondergang’ gekroond wordt tot keizer van de mensheid, lijkt zijn plan geslaagd.

1

Jan opende zijn ogen en zag blauwe lucht. In de verte steeg rook op. Om hem heen gilden mensen. Wat was er gebeurd? Hij lag op zijn rug en de Absolver – het apparaat dat zijn hoofd van zijn romp had moeten scheiden – lag bovenop hem. Hij zat nog steeds met zijn polsen en nek vast in het gevaarte. Er liep een straaltje bloed langs zijn hals waar de scherpe draad een snee in zijn huid had gemaakt. Hij leefde nog.

Hij probeerde zich los te wrikken, maar dat lukte niet. Hoe was hij op zijn rug beland? O ja, er was een extreem fel licht geweest, gevolgd door een explosie die gepaard was gegaan met een ongelofelijke verplaatsing van luchtdruk waardoor hij met apparaat en al omver was geblazen. Daarna was hij buiten bewustzijn geraakt.

Opeens zag hij een paar benen voor zijn gezicht verschijnen. Een jongeman bukte en Jan keek in een paar heldere, donkerbruine ogen. De jongeman begon de bindingen los te maken die hem in de Absolver hielden. Vervolgens tilde hij kreunend het gevaarte van Jan af. Jan stond op, bekeek de jongeman en voelde met zijn hand aan de snee in zijn hals. Die leek oppervlakkig.

‘Kom,’ zei de jongeman met een zwaar accent in het Engels. Hij glimlachte. Jan zag dat hij geen teken van het Collectief op zijn hand of voorhoofd had. De jongen droeg een witte blouse, een onopvallende zwarte broek en kistjes.

‘Snel, kom!’ zei de jongen.

Jan maakte geen aanstalten maar keek om zich heen. In zijn beste Engels vroeg hij: ‘Wat is er gebeurd?’

‘Geen tijd. Kom! We moeten opschieten.’

Jan vroeg zich af wie deze jongen was. Hij kon toch niet zomaar met hem meegaan?

‘Wie ben jij eigenlijk?’

‘Geen vragen. Kom! Vlug!’ De jongeman begon nu nerveus om zich heen te kijken.

Jan aarzelde. Wat als het een val was?

Of wat als het geen val was? Dan zou hij ontsnappen. Hij, de meest gezochte terrorist in het rijk van Nasiem. Wat zou dat betekenen voor zijn familie en vrienden die door Nasiem en zijn trawanten werden vastgehouden? In een flits schoot het beeld van zijn dochter Tabitha door zijn hoofd. Het laatste wat hij van haar had gezien was dat ze naakt op een tafel lag en werd verkracht. Wat zouden ze haar, Reinier, Annemieke en de rest nog meer aandoen als hij er nu tussenuit zou knijpen?

Met een wanhopige blik op zijn gezicht probeerde de jongeman het nogmaals. ‘Kom!’ zei hij en de urgentie klonk door in zijn stem. Jan keek vertwijfeld om zich heen. Hij durfde niet.

De jongeman pakte Jan smekend bij zijn arm. ‘Kom, alsjeblieft! We moeten snel zijn. Er is weinig tijd.’ Hij begon te trekken. ‘Ik weet een veilige plek voor jou.’

Jan keek de jongen aan en schudde zijn hoofd. Hij kon niet weggaan. De gevolgen waren potentieel te groot. Jan knielde en ging met zijn knieën op de grond en zijn handen achter zijn hoofd zitten. De ogen van de jongen werden groot van ongeloof, maar Jan bleef onbewogen in die houding zitten. Verbijsterd keek de jongeman naar hem. Jan zag de ontsteltenis duidelijk in zijn ogen. Toen draaide de jongen zich om en rende weg.

Terwijl Jan hem zag weggrennen, liet hij zijn blik over de enorme chaos op het Tempelplein gaan. Overal lagen stoelen omver en her en der renden mensen in het rond. Op het grote podium waren de sokkels omgevallen. De grote troon stond er nog, maar van Nasiem of de vertegenwoordigers van het Collectief was geen spoor te bekennen. Er lagen mensen op de grond. Ze bewogen niet. Waren ze vertrappt? Waren ze net als hij door de explosie omvergeblazen en verkeerd terechtgekomen?

De pilaar met vuur stond in elk geval nog overeind. Erachter, in de verte, stegen de rookwolken nog steeds op. Wat was daar gebeurd? Jans eerste gedachte was een aanslag. Toen volgde er opnieuw een explosie. Minder heftig dan de vorige, maar nog steeds zo heftig dat Jan de klap in zijn borstkas voelde trillen. Hij kon niet zien waar het geluid vandaan kwam.

Twee grote mannen stapten op het kleine podium waar hij op zijn knieën zat. Jan had hen niet aan zien komen. De twee grote kerels waren strak in het pak. Ze hadden stropdassen om en oortjes in. Veiligheidsagenten, dacht hij.

‘Jan Iederman, meekomen!’ zei de grootste van de twee, ook in het Engels.

Jan stond op, hij kreeg boeien om en werd door de mannen meege-nomen. Hij leek wel een kind, zo groot waren de twee die naast hem liepen. Gedrieën gingen ze over het plein tot ze achter het grote podium kwamen. Daar liepen ze naar de plek waar tijdens de kroning van Nasiem het koor en de muzikanten van het orkest hadden gestaan. Overal lagen stoelen en papieren met bladmuziek. Een aantal veiligheidsagenten was de vloer aan het vrij maken. Ze gooiden stoelen en muziekstandaards op een hoop bij het podium.

‘Snel,’ zei een van de grote mannen naast Jan tegen de agenten. ‘Er is haast geboden.’

2

Achter het grote podium zat Jenny te luisteren. Haar hele lijf deed pijn van de martelingen die ze had ondergaan. Lang staan ging niet. Daarom zat ze op een kruk. Ze kon niets zien van het hele gebeuren, maar hoorde wel mensen praten. Ze spitste haar oren toen er iets over Jan werd gezegd. Was hij hier?

Ze luisterde aandachtig en hoorde Nasiem over hem praten als een gevaarlijke terrorist. Ze hoorde hem zeggen dat Jan het voorbeeld was van de oude orde die zijn tijd had gehad. Dat was totaal niet waar, maar ze verwachtte niet anders van dat loeder. De waarheid was een concept dat Nasiem niet kende of belangrijk vond.

Toen hoorde ze opeens Jan zelf. Hij hield een kort, maar gloedvol betoog waarin hij de aanwezigen opriep zich te bekeren van hun goddeloze weg. Het viel niet in goede aarde, want ze hoorde mensen roepen en schreeuwen. Toen klonk de machtige stem van Nasiem opnieuw. ‘Het lijkt erop,’ zei hij, ‘dat deze terrorist zijn keuze heeft gemaakt. Wij boden hem genade, hij koos de weg van veroordeling en onverdraagzaamheid. Voor hem is het te laat.’

Daarna zei Nasiem iets dat haar hart een slag liet overslaan: ‘Namens de mensheid veroordeel ik Jan Iederman tot de dood middels onthoofding door de Absolver.’ Jenny sloeg haar handen voor haar mond, terwijl ze gespannen luisterde naar wat er ging komen.

Op dat moment verscheen er plotseling een licht aan de horizon dat binnen een mum van tijd zo extreem fel werd dat Jenny haar ogen moest sluiten. Desondanks werden haar pupillen nog verlicht door haar oogleden heen. Toen het licht afnam en ze haar ogen opende zag ze een grote lichtbal richting de aarde komen. Een paar seconden later volgde een enorme explosie. De knal was zo hard dat Jenny en alle mensen om

haar heen omvergeblazen werden. De grond trilde. Ze hoorde gegil vanaf het plein aan de andere kant van het podium. Terwijl ze overeind probeerde te komen, zag ze vanuit haar ooghoek hoe Nasiem door een horde beveiligingsmensen van het podium werd weggeleid. Ondanks de chaos voelde ze de woede in zich opwellen. Dat monster was verantwoordelijk voor alle ellende die haar en haar geliefden had getroffen. Ze kon er niets tegen doen. Nasiem was buiten haar bereik en werd veel te goed bewaakt. Teleurgesteld keek ze om zich heen.

Haar blik viel op een man die orders uit stond te delen. Hij was niet heel groot en had zwart haar dat grijs was bij de slapen. Hij was gekleed in een grijs kostuum en droeg het oranje-gele pinnetje van het keizerrijk. Toen hij Jenny zag, stapte hij op haar af. Hij sprak Engels met een Zuid-Europees accent en zei afgemeten tegen de twee bewakers die haar de hele ceremonie lang al escorteerden: ‘Neem haar mee! Ze reist met ons.’

Daarna draaide hij zich om en beende weg. De twee bewakers pakten haar vast en zetten haar rechtop. De pijn in haar kuit schoot fel door haar been. Voorzichtig strompelde ze met de bewakers mee naar de uitgang. Daar werd ze een busje ingeloodst. Ze nam plaats op de achterbank. Met beleid liet ze haar rug zachtjes tegen de leuning vallen. Sinds haar verblijf in Vlagtsteen was haar rug nog niet helemaal genezen en erg gevoelig. Haar twee bewakers stapten bij haar in: een links van haar, de ander rechts. Alsof ze bang waren dat ze iets zou ondernemen of zou proberen te vluchten. Jenny vond dat een absurde gedachte, want wat kon zij nu helemaal na wat ze had meegemaakt?

Toen ze met zijn drieën op de achterbank zaten, stooft het busje weg. Weg van de Tempelberg. Weg van Jeruzalem. Jenny vroeg zich af waar ze nu weer zou belanden en wat haar dit keer te wachten stond? Terwijl het busje de stad verliet schoten de gedachten aan de mishandelingen door haar hoofd. Ze dacht aan het gevoel dat ze zou verdrinken, aan de helse pijnen van het apparaat met de schokken en aan die vrese-

lijke soldaten en wat ze haar en haar zusters hadden aangedaan. Ze voelde tranen over haar wangen lopen. Ze slikte en probeerde zich te vermannen. Ze moest dit wegdrücken. Dit was niet het moment voor deze emoties. Ze moest overleven en doorgaan. Ze hadden haar alles afgenomen, hadden haar kapot willen maken, maar ze zou strijden tot haar Heer haar thuishaalde. Ze zou strijden voor haar geloof en voor haar geestelijke familie; haar broeders en zusters die ze zo liefhad. Dat was haar missie. Ze bleef het in zichzelf herhalen terwijl het busje met grote snelheid Jeruzalem verliet: je moet door, je hebt een taak. Je moet door, je hebt een taak. Je moet door, je hebt een taak...

Ze herhaalde de woorden in haar hoofd tot ze de rust in zich voelde weerkeren. Ze verhardde haar hart en zei bij zichzelf: kom op Jenny, dit kun je, dit moet je.

3

Mehmet stond op het vliegveld van Tel Aviv en zag hoe het toestel van Nasiem opsteeg richting Brussel. Het toestel zou begeleid worden door straaljagers van de Israëlische luchtmacht, dus daar hoefde hij geen zorgen om te hebben. Toen het vliegtuig steeds meer hoogte kreeg en langzaam uit zicht verdween, slaakte Mehmet een zucht van verlichting. Zijn baas was veilig onderweg.

Er stonden nog twee toestellen klaar, waarmee een aantal andere belangrijke vips van het Imperium zou worden vervoerd. Hij zag hoe sommigen van hen de vliegtuigtrap al beklommen. Hijzelf zou zich straks ook bij hen voegen, maar eerst wachtte hij nog op twee gasten die met hen mee zouden reizen. Volgens de laatste informatie kon een van hen hier elk ogenblik zijn, terwijl de ander over uiterlijk tien minuten zou arriveren. Ondertussen kreeg hij op zijn telefoon het bericht dat alle zes de koningen van de wereld veilig met hun eigen jets op weg naar huis waren. Ook dat was een zorg minder. Over de leden van het Collectief die bij de kroning aanwezig waren, hoefde hij zich niet druk te maken. Zij waren simpelweg verdwenen toen het verkeerd ging. Het ene moment waren ze er nog, het andere moment niet meer. Net als destijds in Straatsburg bij de introductie van de ‘vrienden van het Collectief’. Mehmet vermoedde een vorm van teleportatie.

Inmiddels was duidelijk wat er was gebeurd. Het was geen aanslag geweest of een oorlogsdaad van een losgeslagen regionale regering, verzetsgroep of opstandige coalitie. Alles leek te wijzen op de inslag van een meteoriet. Hoe dat kon, met een buitenaards Collectief dat zo geavanceerd was dat je ervanuit mocht gaan dat ze dit hadden kunnen zien aankomen en voorkomen, was Mehmet een compleet raadsel. Dat

was op dit moment ook niet belangrijk. Hij moest eerst zorgen dat de dingen hier goed werden geregeld. George Nasiem had een hekel aan falen en incompetentie en hij mocht niets over het hoofd zien.

In de verte kwam een elektrisch bagagekarretje aanrijden. Er zat een man in witte overall achter het stuur. Achterop zaten twee leden van de Praetoriaanse Garde met tussen hen in Jan Iederman, de ter dood veroordeelde terrorist. De grote mannen op het kleine karretje hadden iets komisch. In andere omstandigheden zou Mehmet hard hebben gelachen, nu was hij alleen maar blij en opgelucht om Iederman te zien. Als hij hem was kwijtgeraakt, zou dat voor hem het einde hebben betekend. Letterlijk.

Het karretje stopte voor Mehmet. De twee bewakers stapten af met Jan in hun midden.

‘Breng hem naar boven in het vliegtuig, zet hem apart van de rest en laat hem geen moment alleen.’

De twee knikten en liepen met Jan naar het vliegtuig. Mehmet keek op zijn horloge. Jenny Veerman zou nu ook zo’n beetje moeten arriveren. Hij begon te ijsberen en voelde de onrust in zich groeien. De tijd begon te dringen. Hoe langer al deze vips hier waren verzameld, hoe groter de risico’s. Ze moesten hier weg. Hij liep naar het vliegtuig en vroeg aan een van de stewardessen of het vliegtuig gereed stond om onmiddellijk te kunnen vertrekken. Ze pakte haar portofoon en sprak met de piloot. Mehmet keek ongeduldig toe. Toen ze was uitgesproken, meldde ze dat alles gereed was. Hij hoefde maar een kik te geven en ze zouden opstijgen.

Mehmet knikte goedkeurend. Tot zijn vreugde zag hij in de verte een busje aankomen. Het stopte op veilige afstand van de vliegtuigen. De deuren gingen open en een groepje veiligheidsagenten stapte naar buiten. Midden tussen hen in stond een kleine vrouw. Het was Jenny Veerman. Eindelijk konden ze vertrekken.

Mehmet liep op hen af. De vrouw strompelde nog na alles wat ze haar hadden aangedaan. Het schoot dus niet echt op. ‘Goed gedaan,’ zei hij toen ze eindelijk naast hem stond. Hij wees naar twee mannen. ‘Jullie gaan met haar mee aan boord, de rest blijft hier.’

Jenny strompelde tussen de twee agenten naar het grote vliegtuig en beklom met zichtbare moeite de trap. Mehmet keek toe hoe ze naar binnen ging. Toen ze door de vliegtuigdeuren verdween, vroeg hij de stewardess: ‘Iedereen binnen?’

De vrouw knikte: ‘Alle vips op de lijst zijn aan boord.’

‘Mooi. Kom, we vertrekken.’

De stewardess knikte en gebaarde dat hij naar boven kon gaan. Bovenaan aan de trap keek hij nog een keer om. Hij overzag het vliegveld en keek naar de lucht in de richting van Jeruzalem. Wat er ook was gebeurd, wat er nog ging gebeuren, voor nu was het gelukt. Ze konden weg.

4

Terug in Brussel stapte Mehmet het gloednieuwe controlecentrum van HuReIA binnen. Het bevond zich diep onder het hoofdkantoor van de dienst in Brussel, de stad waar keizer Nasiem zijn regering had gehuisvest. De grote ruimte in het binnenste van het gebouw stond vol met allerlei computerapparatuur en beeldschermen. De ruimte werd bemenst door personeelsleden van de dienst. Alles in de ruimte was gebouwd in de kijkrichting van de twee grootste schermen die aan de achterwand hingen. Voor de schermen stond een sokkel, zoals waarop Eva tijdens de kroning van Nasiem op het plein in Jeruzalem aan de wereld was gepresenteerd. Deze sokkel had dezelfde functie.

Toen hij de ruimte binnenkwam gingen alle mensen staan. ‘Meneer,’ zei iedereen in koor.

Mehmet knikte. ‘Vertel me wat we tot nu toe weten.’

Eva verscheen boven de sokkel. Ze begon direct met haar rapport: ‘Meneer Oleck, er is zoals u weet een meteoriet de dampkring binnengedrongen. Ergens boven de Middellandse Zee is deze uiteengevallen. De kleinere delen zijn verspreid over het Midden-Oosten en Azië neergekomen. Het grootste deel is in het noorden van Iran ingeslagen.’

‘Wat is de schade?’

‘De meteoriet heeft tijdens de vlucht een aantal satellieten geraakt. Gelukkig geen belangrijke. Alleen een paar weersatellieten en een aantal die waren bestemd voor communicatie. Niets waar we last van krijgen.’

‘Ga door.’

‘De kleinere meteorietfragmenten hebben bij inslag voor schade gezorgd, hoewel beperkt en lokaal. Gelukkig zijn de meeste locaties waar deze fragmenten insloegen dunbevolkt. Het verlies aan mensenlevens is daarom minimaal. Alleen het fragment dat in Jeruzalem is

neergekomen heeft veel slachtoffers geëist. Het stuk was naar onze inschatting 10 bij 15 meter groot toen het insloeg. Hier is het neergekomen.’ Het hologram van Eva draaide naar de grote schermen waarop een kaart van Jeruzalem verscheen. Een plek aan de rand van de stad lichtte op.

‘Helaas moeten we ervanuit gaan dat alle gebouwen in een radius van 2,5 kilometer van de plek van inslag totaal zijn vernietigd. De meeste doden en gewonden zullen daar dan ook zijn gevallen. Hoeveel is nu nog niet bekend. Buiten deze zone is de schade aanzienlijk kleiner. De ontstane chaos en verwarring uiteraard niet meegerekend; die is overal in de stad even groot.’

‘En het grootste stuk?’

‘Dat is dus neergekomen in Iran. Een kleine tachtig kilometer ten noordoosten van Teheran. We beschouwen de hoofdstad als verloren.’

Het werd doodstil in de ruimte. Teheran was een miljoenenstad.

‘Hoeveel doden?’

‘We gaan uit van zeker zes miljoen, maar het kunnen er ook tien miljoen zijn, of meer.’

Eva liet de grote schermen overspringen naar een kaart van Iran en het gebied rond Teheran in het bijzonder. Er verscheen rechts een inzet met de eerste dronebeelden uit de regio. Links kwamen een aantal satellietfoto’s binnen. Daartussen werden onderaan het scherm foto’s en filmpjes van verschillende sociale media getoond, die een beeld van de verwoestingen vormden. Het waren duidelijke bewijzen van complete chaos en destructie. Mehmet haalde zijn hand door zijn haren. Hij staarde naar de indrukwekkende beelden.

‘Meneer,’ sprak Eva verder, ‘ik begrijp uw emotie, maar dit is niet ons grootste probleem.’

Mehmet trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wat bedoel je, Eva?’

‘Tachtig kilometer ten noordoosten van Teheran bevindt zich Lar National Park.’

‘Oké. En waarom is dat van belang?’

‘Lar National Park wordt gedomineerd door Damavand. Dat is een vulkaan.’

‘En dat betekent?’

‘De inslag van het grote stuk meteoriet heeft in de directe omgeving aardbevingen veroorzaakt met een kracht van 7,2 op de schaal van Richter. Daarnaast zijn er vele schokgolven waargenomen. Het lijkt erop dat hierdoor de vulkaan Damavand is uitgebarsten. Alles wijst op een gigantische en catastrofale eruptie met wereldwijde gevolgen. De combinatie van de inslag en de uitbarsting maakt de situatie nog veel problematischer.’

‘Wat kunnen we verwachten?’

‘Dat is moeilijk in te schatten. Van de gevolgen van inslagen van meteorieten hebben we geen proefondervindelijke data op deze schaal, alleen theoretische beschouwingen. Die vertellen ons dat de gevolgen lokaal zeer ernstig zijn, maar globaal waarschijnlijk beperkt. We weten echter nog te weinig om hier harde conclusies uit te kunnen trekken. We moeten bijvoorbeeld nog onderzoeken waaruit de meteoriet was samengesteld, met welke snelheid de impact was, onder welke hoek, wat de samenstelling van de bodem is geweest waarin de inslag precies heeft plaatsgevonden en hoe dit alles op elkaar inwerkt. Daarnaast is er de uitbarsting van Damavand. Hoelang dat gaat duren en wat de samenstelling is van de gassen die door de vulkaan worden uitgestoten, is op dit moment net zomin te zeggen.’

‘Kortom: grote problemen, vele miljoenen doden en we weten niet wat er nog komt.’

‘Inderdaad, daar komt het op neer. We weten niet precies wat er nog op komst is, maar wat dat ook is, het is niet goed. Het spijt me.’

Mehmet keek even verbaasd naar Eva. Hoe kon ze zo ‘menselijk’ reageren? Hij had geen tijd om daar nu over na te denken. Hij draaide zich om naar de hoogste officier in de ruimte, een vrouw van halver-

wege de vijftig. ‘Luister,’ zei hij tegen haar, ‘ik ga naar onze leider, maar hou me op de hoogte. Als er belangrijke ontwikkelingen zijn, stuur me dan een berichtje.’

‘Zal ik doen, meneer.’

Mehmet verliet daarop het controlecentrum. Terwijl hij door de gangen liep dacht hij na over wat hij tegen zijn heer moest zeggen. Wat zou hij willen horen? Hij bedacht dat de waarheid het beste zou zijn. Hij moest de situatie niet mooier of slechter maken dan deze was. Hij mocht zelf absoluut niet de oorzaak zijn van fouten in de beslissingen van zijn vriend en leider. Als hij ervoor verantwoordelijk kon worden gehouden dat George zou falen, tekort zou schieten of als minder dan perfect zou overkomen op zijn onderdanen, dan zouden de gevolgen voor hem persoonlijk en voor HuReIA als organisatie desastreus zijn. Hij zou zijn positie verliezen. De waarheid dus en dan moest hij verder maar zien wat er zou gebeuren. Hij moest vertrouwen op zijn politieke instinct en zijn talent om onder druk de juiste beslissingen te nemen.

Bij de uitgang van het gebouw stonden zijn lijfwachten al te wachten. Samen met hen liep hij naar zijn dienstauto. Een van de beveiligers deed de deur voor hem open en hij stapte in.

‘Zie ik er netjes uit?’ vroeg hij aan zijn chauffeur.

De man draaide zich om en bekeek zijn baas van top tot teen. ‘U kunt er goed mee door.’

‘Breng me naar keizer Nasiem en snel!’

Zijn chauffeur knikte en reed met grote snelheid weg. Terwijl ze door de straten van de Brusselse regeringswijk snelden dacht Mehmet opnieuw aan hun buitenaardse bondgenoten: waarom hadden de aliens van het Collectief dit niet voorkomen?

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.

Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Het jaar zonder zomer • Roelof Ham | ISBN 9789083439426
Paperback | Thriller | 308 pagina's | € 21,50 | www.roelofham.nl

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK